

Řím ustavuje vidění – číslo dvanáct

Trojí naplnění proroctví: Ohavnost zpusťování a poslední výzva k útěku

Jeff Pippenger

2024-08-31

Ohavnost zpusťování, o níž mluvil prorok Daniel, je znamením pro křesťany ve třech různých obdobích, aby utekli. Křesťané v Jeruzalémě utekli, když v roce 66 po Kr. spatřili standardy římských vojsk obkličujících Jeruzalém. Křesťané konce pátého a počátku šestého století utekli do pustiny, když spatřili člověka hříchu v chrámu Božím, jak prohlašuje, že je Bůh. Roku 1888 byla v Kongresu Spojených států senátorem Blairem předložena řada zákonů o neděli. Tyto návrhy byly nazývány Blairovými zákony a byly pokusem určit neděli jako národní den bohoslužby. Uctívání neděle je znamením šelmy, znamením papežské autority, a Ústava Spojených států se přímo staví proti vynucování náboženství na státní úrovni jako zkoušky pro občany Spojených států.

Právě tato skutečnost je opomenuta v chybném výkladu spojeném se ztotožňováním Spojených států s novodobým Římem. Trojí naplnění proroctví má zvláštní pravidla, která řídí jeho aplikaci. Tato pravidla určují, že prorocké charakteristiky prvního naplnění mají být spojeny s prorockými charakteristikami druhého naplnění, aby tak byly stanoveny prorocké charakteristiky třetího naplnění.

Varování k útěku je varováním před přicházejícím pronásledováním. V Kristově době tímto pronásledováním bylo zničení Jeruzaléma a chrámu v roce 70. Varovné znamení tohoto blížícího se pronásledování bylo dáno v roce 66 po Kr. Varování k útěku na sklonku pátého a počátku šestého století Pavel označil jako rozpoznání odpadnutí prorockého Pergama, které představovalo pohanický Řím. Nejprve totiž mělo nastat odpadnutí, aby mohl být zjeven člověk hříchu, který bude o sobě prohlašovat, že je Bůh. V dějinách směřujících k roku 538 byl pohanický Řím, který zadržoval, anebo jak Pavel uvedl, „zdržuje“, odstraněn, a když Pergamos odpadl a přišlo znamení k útěku, vybídlo věrné, aby se oddělili od společenství papežské církve. Poté v roce 538 na koncilu v Orléansu papežská moc vydala nedělní zákon a začalo dvanáct set šedesát let papežského pronásledování.

První dvě svědectví jasně ukazují, že třetí naplnění výstrahy k útěku, kterou dal Kristus, předcházelo vlastnímu pronásledování. Zkáza Jeruzaléma nastala přesně tři a půl roku poté, co roku 66 po Kr. začalo obléhání vedené Cestiem, a tak bylo křesťanům umožněno uprchnout před hrůzami druhého obléhání, které podnikl Titus a které skončilo zničením chrámu i města. Před rokem 538 se křesťané oddělili od církve papežského Říma a v prorockém smyslu uprchli na poušť, která představuje zkázu duchovního Jeruzaléma.

Ale nádvoří, které jest vně chrámu, vynech a neměř je; neboť jest dáno pohanům, a ti budou po čtyřicet dva měsíce šlapat po svatém městě. A dám moc svým dvěma svědkům, a budou prorokovati tisíc dvě stě šedesát dní, oděni v zíněném rouchu. Zjevení 11,2.3.

V obou zobrazeních výstrahy k útěku předchází výstraha pronásledování a pronásledování je znázorněno Římem, ať pohanským či papežským, který pošlapává Jeruzalém, ať doslovný či duchovní. Výstrahou k útěku pro adventisty sedmého dne byl v roce 1888 Blairův návrh zákona. Při prvním naplnění v dějinách pohanského Říma měli křesťané uprchnout z Jeruzaléma a při naplnění papežského Říma křesťané uprchli na poušť. Pro adventismus byla výstraha, aby uprchl na venkov.

„Nyní není doba, aby Boží lid upínal své city ke světu nebo si v něm ukládal svůj poklad. Není daleko doba, kdy budeme, podobně jako první učedníci, nuceni hledat útočiště na opuštěných a osamělých místech. Jako obležení Jeruzaléma římskými vojsky bylo znamením k útěku pro judské křesťany, tak i převzetí moci ze strany našeho národa ve výnosu vynucujícím papežskou sobotu bude pro nás varováním. Tehdy nastane čas opustit velká města jako přípravu na opuštění menších měst a odchod do ústraní, do odlehlých obydlí na osamělých místech v horách.“ Testimonies, svazek 5, 464.

„Převzetí moci ze strany našeho národa v nařízení vynucujícím papežskou sobotu bude pro nás varováním,“ se naplnilo, když ohavnost zpusťování v souladu s Markovými slovy „stála tam, kde stát neměla“. Roku 1888 zvažoval Kongres Spojených států zákon, který byl v přímém rozporu se základním prvkem Ústavy, a v té době měli adventisté sedmého dne opustit města a přestěhovat se na venkov.

„Při zkáze Jeruzaléma nezahynul ani jediný křesťan. Kristus své učedníky varoval a všichni, kdo uvěřili Jeho slovům, bděli a očekávali zaslíbené znamení.... Bez prodlení uprchli do bezpečí — do města Pelly v zemi Perea za Jordánem.“ Velký spor, 30.

Prorocké charakteristiky prvního z varovných znamení k útěku představují třetí a konečné naplnění. Někdy tyto prorocké charakteristiky v třetím naplnění vytvářejí dvojí naplnění. Příkladem toho jsou tři Eliášové. Linie Eliáše v jeho střetu s Jezábél, Achabem a proroky Bálovými, spojená s charakteristikami Jana Křtitele, druhého Eliáše, v jeho střetu s Herodiadou, Herodem a Salome, ukazuje, že v posledních dnech, neboť třetí a konečné naplnění trojí aplikace je vždy v posledních dnech, Eliáš a Jan představují dvě třídy Božího lidu. Jedna třída, představovaná Eliášem, neumírá, a druhá třída, představovaná Janem, umírá. Tyto dvě třídy jsou také představeny v sedmé kapitole Zjevení jako sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří neumírají, a veliký zástup, který umírá.

Ve všech třech Babylónech je obdobným prvkem prorockého poselství to, že první Babylón je představován Nimrodem, avšak druhý Babylón je představován prvním a posledním králem, Nebúkadnesarem a Belšazarem. Nebúkadnesar představuje ty v Babylóně, kteří budou spaseni, a Belšazar ty v Babylóně, kteří budou ztraceni.

V posledních dnech jsou dva nedělní zákony, které jsou předmětem biblického prorockví. Prvním je brzy přicházející nedělní zákon ve Spojených státech a druhým je nedělní zákon, který je vnucen celému světu. Tyto dva nedělní zákony byly předobrazeny nedělním zákonem pohanského Říma, když Konstantin v roce 321 prosadil první nedělní zákon, po němž následoval nedělní zákon papežského Říma v roce 538. Pohanský Řím je jedním z několika prorockých předobrazů, které předznačují Spojené státy, a nedělní zákon z roku 321 je předobrazem brzy přicházejícího

nedělního zákona ve Spojených státech. Papežský nedělní zákon z roku 538 je předobrazem nedělního zákona, který je vynucen na celém světě. Chybné stanovisko, že Spojené státy jsou v Danielovi jedenácté kapitole předobrazeny lupiči, se snaží použít brzy přicházející nedělní zákon ve Spojených státech jako důkaz k tvrzení, že nedělní zákon ve Spojených státech dokazuje, že Spojené státy jsou novodobým Římem, a přehlíží, že existuje ještě další nedělní zákon, který je trojnásobným spojenectvím draka, šelmy a falešného proroka vnucen každému národu světa.

Jestliže nedělní zákon ve Spojených státech označuje Spojené státy za moderní Řím, pak co označuje celosvětový nedělní zákon? Tři Římové označují, že moderní Řím, jenž je trojí, prosadí dva odlišné nedělní zákony. První je ve Spojených státech a byl předobrazem Konstantinovým nedělním zákonem roku 321, a druhý se týká celého světa, jak jej předobrazil papežský nedělní zákon roku 538. Užít nedělní zákon ve Spojených státech v kontextu trojí aplikace proroctví k tvrzení, že nedělní zákon dokazuje, kdo je moderním Římem, znamená přehlízet prorocké charakteristiky ustavené pohanským a papežským Římem. V posledních dnech jsou dva odlišné nedělní zákony a ani jeden není důkazem k určení, že lupiči lidu jsou Spojené státy. Když je svědectví pohanského a papežského Říma překrucováno, aby podpíralo soukromý výklad, jak se to nyní děje, ukazuje to, že ti, kdo se snaží svůj soukromý výklad podpírat, nerozumějí typu a antitypu.

Pohanský Řím je předobrazem Spojených států a papežský Řím je typologickým obrazem novodobého Říma. Spolu s tímto nesprávným použitím trojí aplikace proroctví a s tvrzením, že to, co je vyučováno, je zasazeno do kontextu „typu a antitypu“, se pojí i další pochybení spočívající ve vymezení „ohyzdnosti zpusťování“ tak, jak je představována v rámci kontextu trojí aplikace proroctví.

Od roku 66 do roku 70 po Kr. zaútočili na Jeruzalém dva římské vojevůdci. Oba vojevůdci, Cestius i Titus, začali obléháním, avšak pouze jeden z nich obléhání na krátký čas přerušil, což z Boží prozřetelnosti umožnilo křesťanům uprchnout. Právě při prvním obléhání pod Cestiem křesťané rozpoznali varování k útěku. Když Titus přišel v roce 70 po Kr., aby pokračoval ve válce proti Jeruzalému, začal obléháním a nepřestal, dokud nebyly Jeruzalém i chrám zničeny. Ježíšovo varování obsahuje dva kroky. Prvním je znamení k útěku a poté pronásledování. Při naplnění tohoto varování v pátém a šestém století se křesťané před rokem 538 oddělili od zkažené římské církve a poté začalo pronásledování.

Pavel zcela jasně uvádí, že veškeré zaznamenané dějiny starověkého Izraele byly napsány pro ty, kdo žijí v posledních dnech, a že všechny tyto dějiny byly předobrazy, ačkoli řecké slovo „typos“, znamenající předobrazy, je v jeho klasickém podání této pravdy přeloženo jako příklady.

To všechno pak se jim přihodilo jako předobraz a bylo to napsáno k našemu napomenutí, na které přišlo dokonání věků. 1. Korintským 10,11.

Události v desáté kapitole, jichž Pavel používá k zasazení této pravdy do souvislostí, nebyly dějinami starověkého Izraele jednajícímho spravedlivě.

Avšak v mnohých z nich Bůh neměl zalíbení; neboť byli pobiti na poušti. Tyto věci se pak staly našimi příklady, abychom nežádali po zlých věcech, jako i oni žádali. Ani nebud'te modláři, jako někteří z nich; jak je psáno: Lid se posadil, aby jedl a pil, a vstali, aby se bavili. Ani nesmilněme, jako někteří z nich smilnili a padlo jich v jednom dni třiadvacet tisíc. Ani nepokoušejme Krista, jako ho někteří z nich pokoušeli, a byli zahubeni od hadů. 1 Korinským 10,5–9.

Posvátné dějiny jsou záznamem jak spravedlnosti, tak i nespravedlnosti Božího lidu, avšak v obou případech tyto dějiny stále představují předobraz pro Boží lid žijící v posledních dnech. Dějiny vzpoury v Minneapolisu roku 1888 jsou záznamem nespravedlnosti, navzdory tomu, co tvrdí adventističtí historikové. Tato vzpoura byla tak hluboká, že se Ellen Whiteová rozhodla shromážďení opustit, a setrvala jen proto, že jí anděl řekl, že je její odpovědností zůstat a zaznamenat vzpouru, jež byla paralelou ke vzpouře Kóracha, Dátana a Abírama v dějinách Mojžíše. Na onom shromážďení sestoupil mocný anděl ze Zjevení, kapitoly osmnácté, avšak poselství, které přinesl, bylo odmítnuto.

Tato historie předobrazovala 11. září 2001, kdy byly strženy velké budovy města New York. Tato historie zahrnovala i první návrh nedělního zákona, který měl být předložen senátorem Blairem. Jeho snahy prosadit neděli jako národní den bohoslužby selhaly, avšak byly součástí posvátné historie, která předobrazovala poslední dny. Návrh senátora Blaira byl varováním, aby se prchlo z měst. Před rokem 1888, když sestra Whiteová hovořila o nutnosti žít mimo města, mluvila v budoucím čase. Ukazovala na dobu v blízké budoucnosti, kdy se Boží lid musí přestěhovat na venkov. Po roce 1888 všechny odkazy sestry Whiteové na nutnost života na venkově zasazovaly její radu do kontextu, že čas být na venkově již nastal. Blairova předloha z roku 1888 byla znamením vynucování neděle, jak to vyjádřil Lukáš, na místě, kde neměla být. Vynucování neděle nemělo být zaváděno do Kongresu Spojených států, neboť to bylo popřením základní zásady Ústavy.

Dějiny roku 1888 byly zaznamenány proto, aby předobrazovaly prorocké dějiny, které začaly 11. září 2001. Blairův zákon z roku 1888 předobrazoval Patriot Act z roku 2001. Bylo to varování, které předcházelo skutečnému vynucování znamení šelmy. Nikdo, kdo následuje Krista, by po 11. září 2001 neměl žít ve městě. Bylo to prorocké obležení, které Boží lid usměrnilo k útěku. A právě tak, jako existují dva nedělní zákony, které jsou předmětem prorockého modelu posledních dnů, jak jsou znázorněny nedělními zákony pohanského a papežského Říma, oběma nedělním zákonům předchází varování k útěku.

Ti, kdo vyznávají, že jsou adventisté sedmého dne, měli prorocky rozpoznat Patriot Act jako znamení k útěku z měst na venkov před brzy přicházejícím nedělním zákonem. Tentýž nedělní zákon byl znamením pro jiné Boží stádo, které je dosud v Babylóně, aby vyšlo z Babylóna před nedělním vynucováním, jež má být uvaleno na každý národ.

„Až se Amerika, země náboženské svobody, spojí s papežstvím, aby nutila svědomí a přiměla lidi ctít falešný sabat, budou lidé ve všech zemích na celé zeměkouli vedeni k tomu, aby následovali jejího příkladu.“ Testimonies, svazek 6, 18.

Právě tak jako trojí aplikace tří Eliášů potvrzuje, že v posledních dnech existují dvě třídy Božího lidu, trojí aplikace Říma určuje, že existují dva odlišné nedělní zákony. Ti, kteří si přejí tvrdit, že Spojené státy jsou lupiči tvého lidu, a že tudíž prorocká úloha Spojených států ustanovuje vidění, naznačují, že brzy přicházející nedělní zákon ve Spojených státech je ohavností zpustošení, kterou Kristus označil jako varování pro svůj lid, aby utekl před přicházejícím pronásledováním. Nedokážou rozpoznat rozdíl mezi obležením, které je varovným znamením k útěku, a druhým obležením, jež představuje okamžik, kdy skutečné vynucování nedělního zákona zahajuje pronásledování posledních dnů. Opomíjejí se zabývat rozlišením ustanoveným na základě dvou svědků, totiž že v posledních dnech mají existovat dva odlišné nedělní zákony, které naplní proroctví. Tímto způsobem tvrdí, že brzy přicházející nedělní zákon ve Spojených státech je varováním znázorněným jako ohavnost zpustošení, o níž mluvil prorok Daniel; a je jí, avšak ne tak, jak ji vymezují.

Nedělní zákon ve Spojených státech je varováním pro jiné Boží stádo, které je dosud v Babylóně, aby uprchlo z jejího společenství. Je tedy varováním před přicházejícím nedělním zákonem, který bude vynucen na všech národech.

„Cizí národy budou následovat příkladu Spojených států. Ačkoli ona půjde v čele, přece tatáž krize dolehne na náš lid ve všech částech světa.“ Testimonies, svazek 6, 395.

Tvrdí, že nedělní zákon ve Spojených státech ztotožňuje Spojené státy se symbolem, který potvrzuje prorocké vidění, avšak v kontextu varování k útěku, které dal Kristus, tento nedělní zákon představuje celosvětové varování pro dělníky jedenácté hodiny, aby uprchli z Babylóna.

Když sestra Whiteová pronáší varovné napomenutí k útěku, obrací se k otázce nedělního zákona, která zasahuje celý svět. Toto hnutí začíná nedělním zákonem ve Spojených státech. Určuje, že nedělní zákon ve Spojených státech je varováním před přicházejícím pronásledováním.

„Výnosem, jenž prosadí ustanovení papežství v přestoupení Božího zákona, se náš národ zcela odloučí od spravedlnosti. Až protestantismus vztáhne svou ruku přes propast, aby uchopil ruku římské moci, až přesáhne přes bezednou hlubinu, aby si podal ruku se spiritualismem, až pod vlivem tohoto trojího spojení naše země zavrhně každou zásadu své Ústavy jakožto protestantské a republikánské vlády a učiní opatření k šíření papežských nepravd a klamů, tehdy budeme moci vědět, že nastal čas podivuhodného působení satana a že konec je blízko.“

„Jako přiblížení římských vojsk bylo pro učedníky znamením blížícího se zničení Jeruzaléma, tak i toto odpadnutí může být pro nás znamením, že mez Boží shovívavosti byla dosažena, že míra nepravosti našeho národa je naplněna a že anděl milosti se chystá odlétnout, aby se již nikdy nevrátil. Lid Boží bude tehdy uvržen do oněch výjevů soužení a tísně, které proroci popsali jako čas Jákobova soužení. Volání věrných, pronásledovaných, vystupuje k nebi. A jako krev Ábelova volala ze země, tak i z hrobů mučedníků, z hrobek moře, z horských jeskyní, z klášterních krypt zaznívají hlasy volající k Bohu: „Dokud ještě, Pane, svatý a pravdivý, nebudeš soudit a mstít naši krev na těch, kteří přebývají na zemi?““ Testimonies, svazek 5, 451.

Sestra Whiteová poukazuje na nedělní zákon ve Spojených státech a označuje jej za „znamení“, že doba zkoušky pro Spojené státy skončila. Avšak Boží lid v ostatních národech světa má být rovněž postaven před tutéž zkoušku. Od nedělního zákona ve Spojených státech až do chvíle, kdy povstane Michael a lidská doba zkoušky se uzavře, uplyne určitý časový úsek. Když se uzavře, „anděl milosrdenství odlétá.“